

NEW ZEALAND nyt

Nyhedsbrev nr. 6

3. marts 2009

Indhold:

Cook strædet, Wellington, Wanganui,
Tongariro, Taupo, Maori landsbyen Tamaki,
Rotorua, Bay of Plenty, Gisborne,

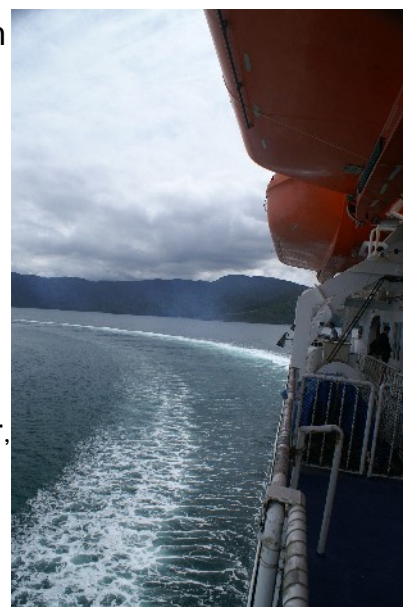
Fredag d.27. februar 2009. (Kjesten)

Denne dag var den sidste på Sydøen. Picton ligger i en bugt omgivet af bjerge, og vi kørte først op mod vest ad Queen Charlotte Scenic Route for at nyde udsigten. Igen lyttede vi til de mange cikaders sang ved vore foto-stop. Vi fik et tip om at køre mod øst fra Picton. Vi fandt nu ikke det ønskede sted, men ved Karaka Point fik vi et par flotte fotos alligevel og vendte derefter tilbage mod Picton. Her på stedet havde man for øvrigt spist menneskekød indtil for ca. 100 år siden.

Vi skulle med færgen ved middagstid, men inden da ville vi lige kigge lidt på Picton by. Endelig fandt Merete de ørestickers, der passer til hendes smukke jade-halskæde. Der blev gjort andre småindkøb, og så var vi klar til at tage med færgen.

Selv om vi først skulle sejle kl. 13.10, skulle vi være ved færgen senest 12. Autocamperne skulle stuves på bildækket som de første, men det bevirkede, at vi kunne finde en god plads i cafeen. Vejret var ret godt, letskyet, men klart og stille, så Flemming og Bent fik taget en del fine fotos gennem det skærgårdslignende farvand. Færgen mellem Picton og Wellington sejler gennem nok et af de farligste farvande i verden, hvilket bl.a. kunne ses på besætningens forberedelser, da alle lastbiler blev boltet fast til gulvet med kraftige kæder. Heldigvis var vejret stille, og det sammen med erfaring og elektroniske hjælpemidler gav os en rolig overfart.

Der er ikke så meget at berette om turen, andet end at Merete og jeg fik en god strikkesnak med en australsk dame, som var ved at slutte sin ferie i New Zealand.

Kia Ora, Velkommen til Nordøen.

I Wellington fandt vi ved 17-tiden en spøjs camperplads. Her var plads til 28 campere, og vi holdt nærmest som på en asfalt-parkeringsplads. Faciliteterne var få, så vi var spændte på, hvordan det skulle gå næste morgen.

Wellington blev midlertidigt undersøgt. Vi gik en tur i den centrale bydel, hvor vi fandt en internet café, og Bent fik via sit USB-stick sendt nyhedsbrev nr. 5. Det lykkedes dog ikke at sende til alle. Det var for øvrigt lidt sjovt for os at se de mange unge på rad og række, som spillede computerspil uden at ænse omverdenen.

Lørdag d. 28. februar 2009 (Merete)

Her til morgen var der trængsel på badeværelset, da der ikke var så mange toiletter og brusekabiner, men vi blev da frisket op efter lidt ventetid.

Vi havde lidt problemer med at få afsendt nyhedsbrev nr. 5 til vores venner, så det fik Bent ordnet. Det er i øvrigt ikke alle steder, vi har mulighed for at komme på nettet. Vi havde - endnu engang - ikke vejrguderne med os, da det gav sig til at regne. Vi kørte ind til det flotte og store Te Papa museum i Wellington, hvor vi så udstillinger om Maori kultur, fuglelivet her på øen, og hvordan den vulkanske aktivitet her har formet øerne. Monet udstillingen måtte vi opgive, da der var en temmelig stor kø allerede et kvarter efter åbningstiden, og den blev ikke mindre i løbet af dagen, så vi må i stedet tage til Paris for at se den en gang ved lejlighed. Vi ville også gerne have været en tur i Botanisk Have, og i en garnbutik, men begge dele blev opgivet, da det regnede kraftigt. Inden vi kørte fra Wellington, skulle vi have købt lidt ind til frokost og aftensmad. Ruten blev sat mod nord, da vi havde smuglæst i en lokal avis, at vejret skulle blive lidt bedre mod nord.

Ved Pukerua Bay holdt vi frokostpause med udsigt til Det Tasmanske hav. Selvfølgelig skulle vi ned på stranden for at lede efter muslinger, og vi var heldige at finde nogle små paua skaller. Derefter kørte vi videre, men nu gav det sig til at blæse og regne ret kraftigt, så det rykkede voldsomt i bilen. Efter et stykke tid blev vi enige om, at det var the/kaffetid, og vi holdt ind på en p-plads ved et motel, og så hyggede vi os med det sidste abrikoskage.

Turen gik videre, blæsten var stilnet af, men det regnede stadig. Vi var lidt usikre på, om vores gasbeholdning var tilstrækkelig, så vi kørte ind på en servicestation, og mens mændene havde travlt med gassen, fik vi piger lige klaret vores efterhånden store opvask. Vi blev henvist til en anden servicestation, og det var helt fint, for så fik vi set Wanganui, byen som vi havde hørt om dagen før, og hvor der skulle være meget glas og

kunsthåndværk, men det så vi nu ikke noget af denne sene lørdag eftermiddag. Servicestationen blev fundet og der blev fyldt gas på vores flaske, så nu kan vi klare madlavningen et stykke tid endnu. Sjovt nok havde den første tankpasser tippet flasken til at være en trediedel fuld, hvilket viste sig at holde stik.

På vej ud af Wanganui fik vi øje på en hjuldamper, som sejlede for fuld kraft med musik om bord, så her måtte vi lige have en lille fotopause. Derefter gik turen videre og da klokken var ved at være mange, skulle vi til at se os om efter et sted at overnatte. På den videre tur kom vi til at køre lidt bjergkørsel i solnedgangen, meget smukt, og

efter en halv times tid fandt Bent det perfekte sted i bjergene med fårene i "baghaven", og i et temmelig leret spor fik vi en meget smuk holdeplads for natten ude midt på landet. Vi nød solnedgangen og udsigten til en helt enorm flot og høj regnbue. Vi mangler ord for dette smukke sted, og vi glæder os til at opleve solopgangen i morgen tidlig.

Søndag d. 1. marts 2009 (Kjesten)

Det var herligt at blive vækket til lyden fra adskillige Magpies (en kragelignende fugl med bedre stemme i livet), at trække gardinet fra og se ud på marker med nysgerrige får op mod solbeskinnede bjerge. Vores morgenrutiner blev ændrede lidt, da vi alle på skift måtte ud og tage billeder.

Første stop på vores videre færd var nationalparken, Tongariro, med 3 vulkaner. Nationalparken blev etableret i 1887, da en Maori-høvding forærede staten sit land i angst for at hans efterkommere ville sælge til de hvide, med krav om at bevare landet urørt til kommende generationer. Senere har staten udvidet området, så der i dag ligger et smukt stort område frit tilgængeligt for kiwier og turister. Desværre for os var vejret ret ringe, vi fik ikke set én eneste af vulkanerne. Vi kørte så langt op, vi kunne, men nej, vi måtte tage til takke med en kop varm chokolade på cafeen, og den var god! I informationscenteret på vejen ud af nationalparken fik vi et godt indtryk af området. Selvfølgelig ærgrede vi os over de manglende kig i dette område med de meget fotogene vulkaner.

Vejret lettede først, da vi nærmede os Lake Taupo. Vi holdt frokostpause med udsigt til den smukke sø, og nu var det både varmt og solskin. Det var igen lykkedes vore chauffører at finde en smuk frokost-udsigt.

Vi kørte igennem Taupo by, som godt nok byder på det helt store for shoppere, men naturoplevelserne trak mere for os. Lidt uden for Taupo ligger et ret så vandrigt vandfald, Huka Falls, som er et af de mest fotograferede i NZ. Det er ikke specielt højt, men det er helt flot turkis og giver et godt indtryk af ordet huka, som betyder skum. Der løber ca. 160 m³ vand igennem i sekundet, så der var fart over feltet. Et gennemsnitligt husstandsforbrug af vand i Danmark er ca. 90 m³ om året!!!!

Ikke langt derfra ligger Craters of the Moon (månekratere). Et månelignende område med mudder i kog og dampe fra jordens indre. Det veksler vist med damp-intensiteten. Da vi kom, var der damp over "hele banen", men da vi efter ca. 45 min. var ved at være slut med gåturen rundt, var det mere tamt. (der var lige kommet en kraftig byge, da vi ankom). Et par af hullerne var dog meget larmende, På en bakke stod to meget kraftige dampøjler op med en masse buldren. Jeg optog en lille video på kameraet for at kunne huske lyden. Nu gjaldt det om at komme til Rotorua, som er en by, der dufter helt specielt af svovl. Der er nemlig adskillige svovlholdige kilder rundt om i byen, også i almindelige haver, hvor dampen står op. Byen er også center for maori-kulturen, og som sådan er der flere muligheder for at opleve maori- shows. Bent og Merete vidste fra sidste besøg, hvor man skulle købe billetter til en forestilling. Vi var ved Maori-centret kl. 18.20. 5 minutter senere kørte vi ud for at finde en camper-plads, da vi skulle have en plads til natten bl.a. for genopladning af batteri på bilen. Før kl. 19.00 var vi tilbage ved centeret, da vi skulle med bus til maori-landsbyen ca. 15 km syd for byen.

Det blev en god og festlig aften, hvor vi blev lidt klogere på maori-kulturen. Inden showet startede, kunne vi gå rundt i landsbyen og se på de forskellige aktiviteter. Her var Merete og jeg specielt interesserede i en pige, som flettede med flax-blade (flax er en stedsegrøn agave, der indeholder stærke fibre, og den vokser vildt overalt. Maorierne brugte dem bl.a. til klæder, kurve, tovværk) - Merete ville gerne se teknikken og maori-pigen startede på et nyt fletværk. Da jeg spurgte, om det var hårdt

for fingrene, fik vi begge to starten på et fletværk med hjem som souvenir. Nu må vi se, om vi kan få det flettet færdig.

I bussen på vej til landsbyen skulle der vælges en "chief" for den stamme, som bussen skulle præsentere. Flemming meldte sig lidt modstræbende, og det fik han da en del sjove oplevelser ud af. Han var blevet lovet, at han som præmie ville få to koner. Der må have været inflation i det lille maoriske samfund, for de 5 chiefs endte alle med at få et lille træ-skåret halssmykke.

Det var som sagt en rigtig hyggelig aften, Men vi var lige ved at blive stressede, da vi skulle være tilbage på camperpladsen inden kl. 22.30, hvor bommen ville blive sat for. Vi havde jo betalt, så det ville have været surt, hvis vi skulle have holdt uden for med vort "sneglehus" uden at kunne få strøm og glæde af faciliteterne. Vi nåede ind på pladsen 2 minutter før lukketid, og derefter slappede vi af med et glas rødvin med morgendagens planlægning. Der er nemlig meget at se i Roturoa.

Mandag d. 2. marts 2009 (Bent)

Dem, der mener, at ferie er afslappende og uden enhver form for stress, skal ikke rejse med vores rejseselskab.

Straks efter morgenmaden, som vi ikke nåede alverden af, gjorde vi vognen klar, kun forstyrret af nogle pukekoer (fugle), der sammen med ænderne gik rundt på pladsen og tiggede lidt gammelt franskbrød. Vi tankede nyt vand på, forlod camperpladsen og tankede diesel på vej ud af Roturoa. Vi skulle se Lady Knox (gejser), en ilter dame, som hver formiddag giver en sprudlende opvisning. Da vi forlod

Rotorua, havde vi en god halv time til at køre de ca. 30 kilometer til Waiotapu, købe billetter og finde en parkeringsplads. Der var en enkelt modkørende på den snørklede vej ind til Waiotapu, som blev arrig på mig, da jeg nok fløj lidt for hurtigt rundt om hjørnerne, men Lady Knox venter ikke, så det kunne jeg ikke tage mig af. Merete var så stresset, at hun glemte sit fotografiapparat, så det måtte jeg

rende tilbage efter. Bilen er nemlig svær både at låse og låse op.

Vi nåede forestillingen, for en forestilling er det. En af parkens ansatte træder frem og fortæller lidt om gejseren, at der dybt nede ligger noget vand, som er meget varmt - ca. 130 grader - og ovenover dette ligger noget koldt vand, ca. 90 grader. Disse to vandmasser har nærmest en membran imellem sig, men kommer der forstyrrelser til dette membran lag, så sker der ting og sager. Han stod med en klump sæbe i hånden, sæben dryssede han ned i hullet, og i løbet af de næste par minutter begyndte det at boble ovenud med vand. Da vandet stod ca. 1/2 meter op ad hullet, afsluttede han sit foredrag og gik væk til en passende

sikkerhedsafstand. Kort efter stod gejseren høj og flot, vel cirka 10 meter op mod den solfyldte himmel. I Waiotapu så vi også det store mudderhul, en meget grå sø hvori det bobler og sprutter helt vildt. Nogle steder i en hurtig rytme, andre steder i en langsom og mere uberegnelig frekvens.

Til slut var vi inde i selve Waiotapu området, hvor man kan gå en rundtur på ca. 2 timer, en tur der byder på varierende kratere og søer, den ene mere mærkelig i farven end den anden, og flere af dem med damp og en mistænkelig aroma i retning af rådne æg. Men fælles for dem alle var at, de enten hed Danger eller Warning.

Efter Waiotapu kørte vi til den begravede by, Te Wairoa. Undervejs spiste vi frokost ved Lake Tikitapu (den blå sø). Te Wairoa blev begravet af aske fra vulkanen Tarawera 10 juni 1886, et udbrud, som man havde observeret rystelser fra et par dage før, uden at bekymre sig mere om det. Men om natten tog rystelserne til, og pludselig rejste ilden sig højt på himlen, og ødelæggelserne tog fat. Byens daværende turistattraktion, The Pink and White Terraces, et lyserødt og hvidt terrasseformet landskab med varme kilder af forskellige temperaturer, hvori det var muligt at bade, blev totalt ødelagt under udbruddet. I dag er resterne af dette badeanlæg gemt i søen, som opstod efter udbruddet.

Vi gik en rundtur i byen, som blot er nogle udgravninger og tilhørende fund fra udgravningerne. Ved findestederne er fundene udstillet i montrere, og nogle skilte fortæller, hvem der har boet der. Efter en meget stejl travetur så vi til slut et smukt vandfald.

Vi kørte et par kilometer syd for byen, derfra var det muligt at se vulkanbjerget Tarawera. Tilbage til Rotorua for at handle lidt ind til aftenmaden

Herefter kørte vi til Kiwi centeret, som udstiller et udsnit af plante- og fugleliv i New Zealand, og efter mørkets frembrud er det muligt at se landets nationalfugl Kiwien. Vi var i

centeret ved 18 tiden, så vi kiggede det godt igennem, og kørte derefter ned til Roturoa søen, og lavede lidt mad i camperen, og nød udsigten over søen med solnedgang og sorte svaner. Ved 20:30 tiden vendte vi tilbage til Kiwicenteret. Kiwien er i kraftig tilbagegang i New Zealand. En tilbagegang, der skyldes den voldsomme skovhugst, som landet har været udsat for. I

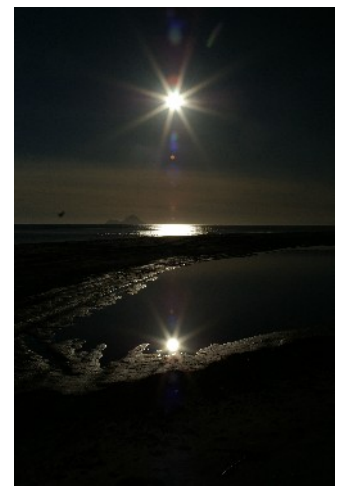
I dag er der kun 14% af den oprindelige skovmængde tilbage. Kiwiens største naturfjende er nok Possum, som man trods stor indsats ikke magter at bekæmpe. Kiwien lægger et æg som har en vejer ca. en fjerdedel af moderens kropsvægt. Vi var heldige at se meget aktive kiwier, nogle pudserløjrlige pjuskede næsten runde fugle, som ikke kan flyve, og som har knurhår ligesom en kat. Det lykkedes os ikke at tage billeder af dem, da lyset for dyrenes skyld var meget sparsomt, og vi ikke måtte bruge blitz.

Vi forlod Rotorua ved 21:00 tiden, og satte kursen mod Bay of Plenty, den nordøstlige kyst på nordøen. Efter en times tid var vi fremme ved vores mål, sandstranden lidt øst for Matata med bølgebrus og mulighed for sand mellem tæerne. Det var bælragende mørkt, kun en perfekt stjernehimmel over os lyste op. Flemming er nu blevet helt skrap til at udpege Sydkorset. Vi holdt 10 meter fra jernbanelinien, om der ville komme tog i løbet af natten, vides ikke.

Tirsdag d. 3. marts 2009 (Kjesten)

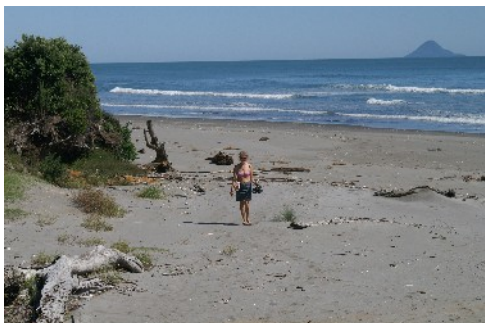
Vi har indtil i dag kørt ca. 4.400 km, siden vi landede i Christchurch den 11. februar.

Ved vores fine overnatningsplads ved Kokiowa Beach kom der ganske rigtigt et par tog forbi i løbet af natten, de var lange, men ikke et problem (ingen af os har i øvrigt lidt af søvnproblemer i de uger, vi har futtet rundt i NZ). Vi vågnede op til en flot udsigt over Stillehavet med smuk brænding. Solen skinnede fra en skyfri himmel på den flotte hvide strand, ja det lignede et glittet billede fra en turistbrochure!

Overnatningen var også inkluderet underholdning til morgenmaden. Vi holdt parkeret, så vi sad i første parket med god udsigt fra vor "spisestue". Et par unge mænd parkerede en lille pick-up ved siden af os. Efter noget arbejde med at fastgøre 25 stk. madding på en meget lang line skulle de have deres kano ud på vandet for at fange fisk. Der måtte adskillige mislykkede forsøg og tømning af kanoen til, før det lykkedes den ene unge mand

at komme ud over den kraftige brænding. Vi kender ikke resultatet, da vi ikke havde tålmodighed til at blive længe nok. Vi vidste, vi skulle "æde" en del km i dag, da vi havde en aftale i Napier onsdag.

Der var så mange smukke steder langs kysten, at vi måtte gøre foto-stop adskillige steder. Ved en af strandene fristede de mange fund af sjove skaller, men Merete og jeg kunne ikke gå rundt for længe, da sandet allerede før kl. 12 var brændende varmt for bare fødder. Senere på dagen vaskede vi sjove

muslingeskaller og sneglehuse.

Stop i Oпитiki for foto- og ispause. I isbutikken hang et par sjove små fly lavet af coladåser. De blev fotograferet temmelig indgående, så Merete til SFO'en på Hald Ege Skole har mulighed for at producere en arbejdstegning.

Lyder jeg som en gentagelse, når jeg siger, at vores chauffør igen fandt en smuk plet til vores frokostpause? Vi nyder alle de mange pletter, der kan findes i dette land. Solen skinnede på en lystigt rindende flod og bjergene omkring.

Sidst på eftermiddagen endte vi i Gisborne, og da vi fandt en camperplads helt ned til stranden, var vores plan at smutte i bølgerne, men samtidig med vores ankomst, dukkede der mange skyer op, som resulterede i REGN. Vi havde ud over en tur i bølgerne planlagt at kigge lidt på byen, hvor James Cook landede i 1769, men grundet regnen måtte det også vente.

De kærligste hilsner

Kjesten, Flemming, Merete og Bent

